

TRIVIUM EGYESÜLET
8/N SZÖVEG

Nem nyitottam ajtót. Már harmadszor hangzott fel kedvenc dalom refrénje, de nem törődtem vele. Tudtam, hogy Jack áll odakint, de én most senkivel sem akartam beszélni, annyira szégyelltem magam.

Ruhában hevertem az ágyon kezemben egy nagy adag Scotch-csal, és gondolkodni próbáltam. A mai kísérlet totálisan összezavart. Olyan bizonytalanságot éreztem, mint a tudományos pályafutásom során még sosem. Akadtak nehéz időszakaim, szakmai és magánéleti síkon is, de még sosem éreztem ilyen elveszettnek magam.

Be kellett vallanom, hogy megingott a hitem saját tehetségemben, tudásomban, és talán még az ép eszemben is. Hacsak nem egy átverés áldozata vagyok, azt kell gondolnom, olyan szenzációs dologba kavartam bele, amit ember talán még felfogni is alig képes.

Ekkor Jack beviharzott a szobába. Addig bűvészkedett, amíg kiiktatta a komputervédelmet.

– Hogy merészeltél bejönni? – kiáltottam rá dühösen.

– Mi van veled? – kérdezte fojtott hangon. – Megőrültél?! Te vagy a kísérlet felelőse. Tudod, hogy ez mit jelent?

– Sajnálom! – mondtam higgadtan.

– Miért csináltad?

– Nem volt tudatos. Ösztönösen cselekedtem.

– Megütni az alanyt... Az eszem megáll! Mégis, hogy képzelted? Emiatt Wagner leállíthatja a kísérletet.

– Mondom, hogy sajnálom! Egy pillanat alatt történt az egész. Nem gondolkodtam. Amikor magamhoz tértem, és megláttam őt... már lendült is a kezem. Én sem értem, hogyan történhetett.

– Ül le! – utasított, és erővel lenyomott az ágyra. Régen láttam ilyennek, egészen elfelejtettem, milyen izzó tud lenni a szeme, amikor dühös.

– Meséld el! – Szavai ostorcsapásként értek, de nem volt kedvem ellenállni.

– Láttad a holoképet?

– Igen, végignéztem, de nem értettem, hogy mi történt.

– Nem sikerült életet váltanunk. Megint ugyanott kötöttünk ki, és ami félelmetes, az időintervallumok egyre szűkebbek.

– Ez borított ki ennyire?

– Ez inkább csak elgondolkodtat. Egy új probléma, amit meg kell oldanom. Attól rágtam be, hogy ez a... Wallace egy mocskos állat, aki elárulta a legjobb barátját. Csak azért küldte Davint a halálba, hogy lecsaphassa a kezéről a nőjét.

– Te jó ég! – Jack furán nézett rám. – Minek foglalkozol te Wallace-szal? Kit érdekel, hogy ez az ember mit követett el sok száz évvel ezelőtt? Ez már történelem. Neked nem az a dolgod, hogy ítélkezz mások fölött, vagy haragot érezz a cselekedeteik miatt, hanem hogy bebizonyítsd, az elméleted a gyakorlatban is működik.

– Igen tudom, de...

– Figyelj rám! Okos, intelligens nő vagy, a képességeid átlagon felüliek, sőt nyugodtan kijelenthetem, zseni vagy. Wagner a látszat ellenére komolyan vesz, és mi mindannyian bízunk benned. Ne dobd el magadtól mindezt!

Nem válaszoltam, a könnyeimet nyeldestem.

– Valami más is van itt, igaz? – faggatott Jack. – Ki veled!

– Ez a legutolsó utazás más volt, mint az eddigiek. Összezavarodtam.

– Mennyiben más?

– Eddig csupán külső szemlélő voltam. Egy kívülálló, aki bár jelen van, de mégis láthatatlan. Láttam, és hallottam mindent, ami körülöttem történt, de a karakterek érzelmeit nem fogtam fel. Most viszont... most *teljes egészében* átéltem mindent.

- Nem lehet, hogy te generáltad magadnak az érzelmeket?
  - Nem azt érzem, amit Wallace vagy a többi szereplő helyében éreznék, hanem *pontosan* azt, amit ők abban a pillanatban éreztek, vagy gondoltak.
  - Különös.
  - Felettébb különös.
  - Mire következtetsz ebből?
- Már majdnem a nem létező szemüvegemhez nyúltam, de félúton megállítottam a mozdulatot, helyette beletúrtam a hajamba.
- Ne tartsd bolondnak, de... csak egyetlen logikus magyarázatot találtam. Nem hiszek a véletlenekben, mégis azt kell mondanom, valamiféle különös összefüggés folytán Turner ezen élete egybeesik az én egyik előző életemmel. Eddig azt hittem, mindegyik életemben jártam már, de ezek szerint tévedtem.
  - Biztos vagy benne?
  - Semmiben sem vagyok biztos, de nem találok más magyarázatot arra, miért élem meg ilyen intenzíven Turner világát. Emlékszem rá. Érted? *Emlékszem.*
  - És melyik lehetsz te? – kérdezte.
- Mindig gyorsan vágott az esze. Felfogta a probléma lényegét.
- Nem tudom. De egy biztos, nem én vagyok Wallace.

Újra a kertben álltunk egymással szemben, de most Turner nem nézett a szemembe. Zavarban voltam. Mit is mondhatnék egy embernek, akit néhány órával ezelőtt úgy vágtam pofán, hogy lerepült a traverzről, ahol éppen akkor ébredezett.

Ő is zavarban volt, és én pontosan tudtam, hogy miért.

– Kérem, bocsásson meg, Mr. Turner! Igazán sajnálom, hogy megütöttem, de olyan váratlanul történt...

– Ne... ne! – A férfi felemelte a fejét, szemében megjelent néhány könnycsepp. – Nem kell bocsánatot kérnie. Megérdemeltem. Sokkal jobban fáj, amit ma megtudtam magamról. Én egy szar ember vagyok, aki azt sem érdemli meg, hogy éljen.

– Ugyan! – Megszorítottam a kezét. – Ne beszéljen ostobaságokat! Már elmondtam, hogy Wallace Grey nem azonos David Turnerrel. Ne azonosuljon vele! Tekintse úgy ezt az egészet, mint egy filmet, amit egyszer megnéz, aztán elfelejt örökre!

Miket beszélek összevissza? Hiszen én sem tudom filmként kezelni.

– Nem tudom, mennyire fog sikerülni. Talán idővel... – mondta búcsúzóul, és visszabalogott az épületbe.

*

– Biztos vagy benne, hogy folytatni akarod? – suttogta Takhasi a fülembe, miközben félresimított egy arcomba lógó hajtincset.

– Egészen biztos vagyok benne. Sokkal nagyobb energiát viszek bele, mint eddig. Most már *tudni* akarom!

Még egy utolsó pillantást vetettem a külső helyiség felé, ahol doktor Jung vezetésével készen állt az egészségügyi személyzet, hogy szükség esetén beavatkozhasanak a kísérletbe. Ott ácsorgott a háttérben Wagner is, rezzenéstelen arccal, mint mindig. Jó lett volna tudni, mire gondol ebben a percben!

Asszisztenseim elhagyták a belső termet, a zsilip a helyére ereszkedett, megindult a klíma.

Tizenkilenc... tizennyolc... tizenhét... tizenhat...

Lehunytam a szemem.

*

Elisabeth és Wallace a folyóparton sétáltak. A lány szakadozott levelet szorongatott a kezében. Oly sokszor gyűrögette már aggódva, olvasás közben oly sokszor áztatták el könnyei a vékony lapot, hogy szinte csak foszlányai maradtak. Talán már ezredszer olvasta el az utolsó sorokat, melyben Davin elbúcsúzik tőle, és arra kéri barátját, Wallace-t, hogy vigyázzon a szeretett lányra élete végéig.

– Nem hiszem el! – kiáltott már sokadjára. – Davin nem bűnös! Csak parancsot teljesített... Henrik királyunk parancsát!

– Megszegte a békeszerződést – jegyezte meg halkán Wallace.

– Miféle békeszerződést?! – kiáltott fel a lány gúnyosan kacagva. – A franciák ránk erőltetett békéjét?? Károly uralmát?

– Nem hagyhatta volna el az országot, még akkor sem, ha megbízást teljesít, ha uralkodója nevében jár el.

– Miket beszélsz? – fordult ekkor szembe Wallace-szal Elisabeth, és döbbenetesen nézett a szemébe. – Csak nem azt akarod mondani, hogy szerinted jogosan ítélték halálra, csak mert elvitte az uralkodó titkos üzenetét a burgund hercegeknek Marseilles-be?

– Félreértettel... egyáltalán nem ezt mondtam! – törölte meg a homlokát Wallace egy kendővel. – Elképesztő, milyen meleg van ma! Csak arra utaltam, hogy óvatosabban kellett volna utaznia. A kikötőkben fokozottan ellenőrzik az idegen hajókat.

– Senki sem tudhatta, hogy milyen ügyben jár el, senki sem tudhatta, hogy hová rejtette királyunk üzenetét csak akkor, ha... – Elisabeth elhallgatott.

– Mi baj? – kérdezte a férfi idegesen.

– Miért nem jutott ez eddig az eszembe?

– Mi? – faggatta tovább Wallace.

– Hát nem érted? Csak egy magyarázata lehet, hogy Davint elfogták a kikötőben, és azonnal megtalálták nála a levelet. Elárulták!

Wallace elsápadt.

– Erre nem gondoltam.

– Csak így történhetett! – Elisabeth térdre rogyott, és zokogásban tört ki. – Davint holnap kivégzik egy áruló miatt, aki lehet, hogy éppen most kapja meg jutalmát árulásáért, és én nem tehetek semmit! Nem bírom... nem élem túl!

Wallace átkarolta a lányt.

– Nyugodj meg! Mindig itt leszek melletted, rám mindig számíthatsz!

Elisabeth szeme gyönyörűen csillogott a naplementében.

– Köszönöm! Te olyan jó vagy hozzám!

*

Kinyitottam a szemem. Jack a traverz mellett állt, és engem figyelt.

– Ramatyul nézel ki – jegyezte meg sápadtan. – Gyere a betegszobába!

– Eszemben sincs! – Nem éreztem sem fáradtságot, sem fejfájást, semmilyen zavart, ami legyöngíthetett volna. – Inkább enni menjünk. Éhes vagyok.

Nem néztem Turnerre, nem érdekelt, mi van vele. Az asszisztensek tudják a dolgukat, majd gondját viselik.